

РАДКИНОТО СУКМАНЧЕ

(„Радка облѣкла сукманъ отъ рѣпей и отишла на хорото“)
Народна приказка

Радка шиеше полата на новото си сукманче : бѣли и червени цвѣтчета, а надъ тѣхъ пеперуди съ разперени крила.

Срѣдъ високата трева въ тѣхната градина край рѣката тя шиеше бодъ следъ бодъ бавно и лениво. Рѣката ѝ се усмихваше, цѣла посипана съ сребърни звездички, които трептѣха, трептѣха, сѣкашъ ѝ викаха: „Радке, Радке, Радке. . .“

До колѣното ѝ, върху цѣвнало бѣло чадърче, кацна шарена пеперудка. Радка остави иглата и се притаи надъ нея; но тъкмо я докосна, тя сви крила и отлетѣ къмъ цѣвналия глогъ.

Радка се изправи и огледа наоколо. Слънцето заливаше съ златния си смѣхъ ливадата на срѣщния брѣгъ. Надалечъ, срѣдъ пожълтѣла отъ игличина полянка, се червенѣеше, като макъ забрадката на овчарката Минка, дружка на Радка.

Слънцето прижуряше. Радка откъсна голѣмо листо отъ рѣпей, прислони се подъ него и затърси хвърлената си работа изъ тревата. Мащеха ѝ шеташе изъ двора. „Какво си понесла този рѣпей; да не мислишъ да си правишъ сукманъ отъ него?, ѝ викна сърдито тя.

Радка се замисли.

Много хубаво сукманче ще стане отъ рѣпея: листата му сж широки и кждрави. Ще ги накичи съ игличета и теменужки. На Великдень ще го облѣче и никое момиче нѣма да има по-хубаво сукманче отъ нейното. . .

Сега рѣката е облѣчена съ дреха отъ блѣскави звездички. Сутринъ тя облича розова дреха, надвечеръ алена, а ноще при месечина — сребърна. Колко сж хубави нейнитѣ дрехи!

Тя погледна къмъ небето. Бѣли облачета, като разпилявани бѣли цвѣтове, се рѣха по него. Сутринъ тамъ сж разпиляни цѣвнали шипки, а при-